

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ויקהל | גיליון 69 | כ"ט אדר א' התשפ"ד

סעודה ראשונה

**"לא תבערו אש בכל משבתיתכם ביום השבת"
האדם צריך לעשות כל שביכולתו שלא להגיע לריב ביום השבת**

בפרשת השבוע הקב"ה מצווה את בני ישראל על שמירת שבת "לא תבערו אש בכל משבתיתכם ביום השבת" נשאלת השאלה מה העניין של שמירת שבת ושל האיסור של הבערת האש?

אלא צריך לדעת יסוד גדול שכל אחד מאיתנו צריך לחקוק אותו עמוק בלב לזכרון עולם, לאדם אסור להרגיז את חבירו, האדם צריך להשתדל לא להרגיז את חבירו. אם החבר התרגז והאדם לא אשם, זו בעיה שלו שהוא אדם כעסן. אדם יעשה מה שהוא חושב בחיים ואם החיים שלו מצטלבים עם אדם שלא מסתדר עם ההתנהגות של האדם הראשון, האדם השני כועס כשהאדם הראשון מדבר, אוכל או שותה, כועס שהוא חי וקיים, זו בעיה שלו והאדם הראשון לא יענש על הכעס של אותו אדם אם לא עשה כלום.

אבל בעניין של שבת "לא תבערו אש בכל משבתיתכם ביום השבת" אומרים רבותינו הקדושים אדם לא רק שאסור לו ללכת לריב או להרגיז את חבירו ביום שבת, אלא אדם צריך להיזהר ולחשוב איך להימנע ולא להגיע למשהו שיכול אפילו במקרה להרגיז את החבר שלו. בכל התורה כולה אדם צריך להיזהר לא לעשות רע לשני, אבל בעניין של שבת, לא להרגיז ולא לריב אחד עם השני זה לא רק במקרה או להתרחק מהמחלוקת, אלא כל אדם צריך לחשוב איך לא להיכנס לריב או לויכוח עם אנשים ביום השבת.

למשל אדם צריך לחשוב אם הוא ילבש בגד מסוים הילד שלו יכעס, מותר לאדם ללבוש את הבגד אף אחד לא אסר ללבוש את זה, אך על האדם בכל מקרה שלא ללבוש את הבגד כי זה יכול להכעיס את השני. אדם יחשוב בערב שבת, אם שולחן השבת יהיה עכשיו מסודר האשה תשמח, אפילו שהוא לא צריך לסדר את שולחן שבת, ילך ויסדר את שולחן שבת. ביום שבת הקב"ה ציווה אותנו לחשוב ולתכנן איך לא להגיע לשום מחלוקת או בעיה, אפילו שלא מחוייבים בזה.

וזה החידוש המיוחד שהקב"ה מצווה אותנו בפרשת השבוע, הציווי הוא לא רק שלא לריב עם החבר, אלא להיזהר שלא להגיע למקום צר שבו יצטרך האדם לריב עם חבירו. כל הציוויים זה אם יש כבר בעיה איך להתמודד עם הבעיה, החידוש פה הוא לחשוב מראש איך לא להיכנס למקום לא נוח שבו ניתן להגיע לתיגרה עם החבר, עם הבעל, עם האשה, השכן או השותף או כל אדם.

צריך לדעת, שהאש של גיהנום שורפת את הרשעים כל השבוע, בכניסת שבת הקב"ה מכבה את האש של גיהנום. מתי שאדם כועס, הכעס שלו מדליק את האש של גיהנום, ברגע שהאש של גיהנום נדלקת אז האנשים שבמשך כל השבוע נשרפו בגיהנום, עוד פעם נשרפים ואז הם מקטרגים על האדם ורוצים בשבילו רע, כי גרם להם שישרפו עוד פעם. יש להם מנוחה בשבת שהאש של גיהנום לא מזיקה להם, עכשיו בגלל האדם שכעס נדלקת האש, רע להם והם מקטרגים עליו.

רבותינו הקדושים אומרים תמיד אדם ישתדל לקבל את השבת מוקדם ולהוציא את השבת מאוחר, כי ברגע שאדם מקבל את השבת מפסיקים את האש של גיהנום, בזכות היהודי הראשון בעולם שקיבל שבת עוצרים את האש של גיהנום, והאש של גיהנום לא נדלקת עד שהיהודי האחרון מוציא את השבת. לכן ככל שאדם מקבל שבת מוקדם ומוציא שבת מאוחר, הוא מונע מהאנשים שבגיהנום את האש של גיהנום.

ובשבת קודש האדם לא מצווה רק לא ללריב, אלא האדם מצווה גם לא להיכנס למקום של ריב, כי ברגע שהאדם כועס ורב עם השני הוא מדליק את האש של גיהנום, ואז כל האנשים שבגיהנום שונאים אותו ומקטרגים עליו כי גרם להם רע ושישרפו. אבל אדם שמונע מחלוקת או שעוצר את המחלוקת ואפילו מפסיד בשביל שלא תהא מחלוקת, הוא מקרר את האש של גיהנום. ואדם שמקרר את האש של גיהנום, זוכה למעלות גדולות ודברים גדולים ביותר.

**סרקו את הברקוד החדש
והצטרפו לקבוצה של כבוד
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
פינטו שליט"א**

נפש הרי"ף

"אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא" (דברים לב, ד), אדם צריך לחזק את עצמו חיזוק גדול ביותר שכל מה שקורה בחיים של האדם זה טובה, כל דעביד רחמנא לטב עביד, כל מה שעושה הקב"ה זה לטובה, זה שאנחנו לא יודעים להסתכל בראיה נכונה שכל מה שהשם עושה זה לטובה, זו בעיה שלנו. אדם צריך לדעת שהקב"ה אבא רחמן ואבא רחמן לא עושה רע לילדים שלו, וגם אם הילד חושב שהאבא קשה איתו או אכזרי איתו הוא טועה טעות חמורה.

האבא רוצה טוב לילד, לפעמים האבא לא יודע מה טוב לילד והוא טועה עם הילד, אבל הקב"ה שהוא הדבר הגבוה והגדול והמרומם שיש בעולם הוא מבין ויודע מה טוב לכל אחד ואחד מאיתנו ומה שהוא עושה לאדם גם אם הדבר נראה קשה ולא נוח ולא טוב, וצרה ובעיה. אדם טועה טעות חמורה, הוא צריך להיות רק עם אמונה ורק לדעת שמה שהשכל לא עושה הזמן עושה ולהמתין ולחכות ביישוב הדעת ובתמימות ובאמונה שהדברים שהקב"ה עושה הם הטובים ביותר.

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" מעלתה של פרשת ויקהל שנאמרה לכל עם ישראל יחד

בפרשת השבוע הקב"ה מבקש ממשה רבנו להקהיל את כל עם ישראל כדי לומר להם דבר, נשאלת השאלה מתי שהקב"ה היה מצווה את משה רבנו לומר דבר לעם ישראל, איך משה רבנו היה מעביר את ציווי הקב"ה לעם ישראל, מה ההבדל בין פרשה שנאמרה בהקהל לפרשה שלא נאמרה בהקהל?

אלא אפשר לומר כך, כאשר הקב"ה היה מצווה את משה רבנו על מצוה מסוימת לדוג' על מצוות תפילין, משה רבנו היה נכנס לאוהל מועד ושומע מהקב"ה את כל ההלכות והעניינים של מצוות תפילין. אחרי כן משה היה יוצא מאוהל מועד וקורא לאהרן אח שלו, ואומר לו את כל הדברים של מצוות תפילין. אחרי שסיים לומר לאהרן, אהרן היה עומד לימינו של משה ומשה רבנו היה קורא לבנים של אהרן וחוזר להם שוב על כל העניינים של מצוות תפילין כפי ששמע אהרן.

אחרי ששמעו בני אהרן, היו עומדים לימינו של משה ואז היו נכנסים הזקנים ששומעים את דבר ה'. אחרי כן הקב"ה מצווה את משה להגיד לבני ישראל את דבר ה', עמדו הזקנים ליד בני אהרן מימינו של משה, נכנסים כל כלל עם ישראל ומשה רבנו חוזר עוד פעם על ציווי הקב"ה לכל עם ישראל. אם כך יוצא שכל דבר שהקב"ה ציוה את משה, אהרן שמע ד' פעמים, הבנים שלו ג' פעמים, הזקנים פעמיים ועם ישראל פעם אחת, ככה היה כל ציווי שהקב"ה ציוה בתורה כולה.

חוץ מפרשת השבוע שבה הציווי שונה מכל התורה כולה, הקב"ה אמר למשה רבנו לדבר לכל עם ישראל בבת אחת, כל עם ישראל ישבו כדל וכעשיר, ככה כלוי וכישראל, שמעו כולם את דבר ה', ולא כסדר שהיה בכל התורה, אהרן, הבנים שלו, הזקנים וכל עם ישראל.

אם כך צריך לדעת יסוד גדול, שלפרשת השבוע הקרוב יש כוח עצום וגדול ביותר, משה רבנו אומר לכל עם ישראל את הפרשה בצורה אחת והיניקה שאפשר לינוק מפרשת השבוע הקרוב היא כוח גדול שאין לשער ולתאר.

"ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשת אתם" האדם צריך לחזק את האמונה כי גם אם יעמול ויעבוד קשה בסוף מה שנכתב עליו הוא יקבל

אמרו רבותינו הקדושים "אלה הדברים אשר צוה ה' לעשת אתם" יש דברים שאדם צריך לעשות אותם ויש דברים שאדם לא מוכרח לעשות אותם. יש משל וסיפור ידוע שמובא ברבותינו הקדושים שצריך ללמוד ממנו הרבה מוסר, היה יהודי שהיה עני מרוד והלך מעיר לעיר לקבץ נדבות. באחד הימים

שהגיע לאחת העיירות החשובות, היה כהרגלו עייף ורעב מטורח הדרך ומחסור באוכל ושאל את האנשים איפה יש מקום לאכול. שלחו אותו לקצה העיירה שם יש יהודי בעל חסד גדול ולב רחב שנותן אוכל לכולם. מרוב שהיה חלש ועייף, דפק בבית הראשון שהיה בקצה העיירה, ביקש צדקה ואוכל לאכול. בעל הבית אמר לו אין בעיה אני אתן לך לאכול ולשתות אבל לפני כן תעזור לי בבית, יש לי כמה עבודות שאני צריך לעשות בבית תגמור את העבודות ואני אתן לך לאכול ולשתות.

אותו אדם היה רעב ועייף, אבל בשביל אוכל השתדל ועזר לבעל הבית, עבד קשה עד הערב, יום שלם עבד עבודה קשה. מתי שסיימו לעבוד אמר אותו אדם לבעל הבית בבקשה תן לי עכשיו את האוכל תמורת כל העבודה, הלך בעל הבית הוציא אותו מחוץ לדלת, הצביע לכיוון אחד הבית שהיה במרחק שלושה רחובות ואמר לו תלך לשם ותגיד להם שאני שלחתי אותך ויתנו לך שם לאכול. אותו עני שמח, הגיע לבית נכנס וראה שולחן מלא באוכל, ישב ואכל.

אחרי שסיים אמר לאנשים ברוך השם אפילו שעבדתי קשה העיקר נתנו לי לאכול. שאלו אותו האנשים איפה עבדת קשה? ענה להם בבית של פלוני, הוא אמר לי לעבוד אצלו ואחרי כן אבוא לפה כדי לאכול. אמרו לו האנשים פה מחלקים אוכל בחינם, והאדם הזה העביד אותך סתם וחבל על העבודה שעבדת, עבדת לשווא ולריק, לא יצא לך מזה כלום.

כך גם אנחנו, כל השנה כולה אדם עובד, אדם יגע וחושב ששיג אם יעשה ויטרח, אבל הטרחה והעמל שהאדם טורח זה כמו הטרחה של אותו עני שהלך לאותו בעל הבית, ביקש ממנו צדקה ונתן לו לעבוד תמורת ארוחה. בסוף היום מה שמגיע לאדם הוא הולך למקום שמחלקים את האוכל בחינם ושם יקבל מה שמגיע לו.

דעו לכם!

קריאת ספר דברים
גודמת להמתקת
הדינים

© אריאל שטיין

שז"ת הדי"ף

כבוד הרב ב"ה אני מתחזק יותר משנה ומתעלה אבל אין לי באמת שמחה בעבודת השם. אני מאד סובל בתפילות, אני לא שמח משום דבר כמעט בקדושה ובורא עולם כמעט זור לי. אני דתי רק כי אני יודע שעל עבירות משלמים, אני רק דתי רק בגלל עבירות. מה אני יעשה כבוד הרב?

תשובה:

שמחה זה משהו שאדם צריך לעבוד עליו ואי אפשר לעבוד את השם כי יש לי מצב רוח או אין לי מצב רוח, אדם לא יגיד "היום אני שמח או אני יהיה צדיק, מחר אני לא שמח אז אני לא צדיק". אדם צריך לקיים את התורה ואת המצוות לא קשור לשמח או לא שמח, אחרי שהוא מקיים את המצוות בגלל שהוא מקיים את המצוות שהשם ציווה אותו, אז צריך לקחת את הפסוק בהירות "תחת אשר לא עבדת את יהוה אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל" (דברים כח, מז) צריך לשמוח במצוות.

אדם שעושה מצוות צריך לשמוח שהוא משמח את השם, מתי שאתה מקיים מצווה אתה צריך לדעת שאתה משמח את השם. קודם תקיים את זה "מרובע", גם אם אתה לא מבין אבל תקיים. אחרי שאתה מקיים, תיקח מצוה מצוה ותרד לעומק שלה שצריך לעשות אותה בשמחה. אם לא תעשה אותה בשמחה, "תחת אשר לא עבדת את יהוה אלהיך בשמחה ובטוב לבב" אחרי שתעשה את הכל תפרק למצוה מצוה ותלך שכלי על אחד אחד ותבין לעומק שאתה צריך לעשות את זה בשמחה.

**"לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת"
אדם שמבעיר בנפשו בימות השבוע את אש התורה והקדושה בשבת
הם ידלקו מעצמם**

התורה הקדושה מצווה אותנו בפרשת השבוע "לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" התורה אוסרת עלינו להדליק אש בבית ובכל מקום ביום השבת. ידוע שבני ישראל נצטוו ג' פעמים על השבת, פעם ראשונה על ידי משה רבנו וכך מובא במדרש (שמ"ר א, כח) בזמן שבני ישראל היו בארץ מצרים, משה רבנו היה כמו בן של פרעה. באחד הימים נכנס משה רבנו לפרעה ואמר לו אדם שיש לו עבד, האם הוא רוצה שהעבד יהיה חלש או חזק? ענה לו פרעה וודאי שיהיה חזק שיעבוד טוב.

אמר משה רבנו לפרעה, בני ישראל עובדים שבעה ימים בשבוע, הם לא נחים וכך ייחלשו וימותו, תתן להם יום של חופש. אמר פרעה למשה רבנו אתה תבחר איזה יום של חופש אני אתן להם. אמר משה רבנו לפרעה תן להם את יום השבת ליום חופש, ומאז אותו יום נהיה לבני ישראל יום של חופש. והמדרש אומר שהיו יושבים ומוציאים מגילות עתיקות שהיו להם מזמן האבות, והיו לומדים בהן תורה וזו מצוות שבת ראשונה שניתנה לבני ישראל.

אחרי כן הקב"ה נתן מצוות שבת במרה, לפני שבני ישראל הגיעו למתן תורה, הקב"ה נתן להם את מצוות שבת והיו בה חיובים וציוויים שונים ממה שיש במצוות שבת של היום. וכמו שאומר רבנו החתם סופר שמצוות שבת שהייתה במרה, זה היה לשמור מה שנזכר לנו. אם היה נוח לנו לטלטל אז היה מותר לטלטל, השבת הייתה יותר הנאה לגוף האדם לפי מה שנזכר לו ואיך שנזכר לו ככה יעשה בשבת וזו מצוות השבת של מרה. והפעם השלישית שנצטוו על שבת במתן תורה, ציווי זה בנוי על "ט מלאכות שהיו במשכן, האבות מלאכה והתולדות שלהן והן אסורות להיעשות בשבת.

אם כך צריך להקשות בשבת, להדליק אש זו רק אחת מהל"ט מלאכות, למה התורה מזכירה רק את עניין הדלקת האש ולא את שאר המלאכות, למה התורה מצווה ומדגישה רק את האיסור הזה ואומרת "לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת?"

אלא אפשר לפרש ולומר על פי יסוד של רבנו החתם סופר, כל ימות השבוע האדם צריך להדליק את הנפש שלו בהתלהבות גדולה, בשבת ההתלהבות הגדולה צריכה לפרוץ ולדלוק כמו אש שנדלקת ביום השבת. וזה הפירוש "לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" לא תבערו אש של ההתלהבות בתורה ובקדושה, לא צריך להדליק את זה ביום השבת, אלא בכל ימות השבוע. כל ימות השבוע אדם צריך להדליק את עצמו, מי שטרם בערב שבת יאכל בשבת (ע"ז ג.) בכל יום ראשון אומרים היום יום אחד בשבת קודש מיום ראשון נותנים כוח לשבת וכך בשאר ימות השבוע שאנו אוספים ואוגרים כוח נפשי, אש פנימית לכבוד שבת קודש, כל השבוע כולו הוא לכבוד שבת קודש.

כמו שהמנורה בבית המקדש הייתה בנויה בשלושה קנים מצד ימין ושלושה קנים מצד שמאל נוטים לכיוון הקנה האמצעי, ככה זה ימות השבוע, שלושה ימים מהשבת שעברה, ומן השבת הבאה שלושה לכבוד שבת קודש.

שבת קודש היא מקור הברכה וזה הדבר הגדול והקדוש ביותר, וכל השבוע צריכים להתעלות בנפש ולאסוף כוחות ואש בנפש שלנו, ומתי שתגיע שבת זה ידלק לבד והאור של שבת יאיר לבד. וזה "לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" שתגיע ליום השבת, לא תצטרך לעורר את הנפש שלך כי היא

תדלק מהאש שהדלקת אותה כל ימות השבוע. וזה מה שאומרים ב"לכה דודי", "מראש מקדם נסוכה" ביום יש כ"ד שעות, אם נכפיל את זה בשישה ימים יצא לנו כמניין קד"ם, "מראש מקדם נסוכה" מהשישה ימים הללו משם נסוכה השבת קודש, משם מגיע לאדם הכוח של שבת קודש והאדם מתעלה מכל ימות השבוע.

אם כך אדם שחושב לחיות את כל החיים שלו רגילים ולא קדושים וכך יגיע לשבת, ופתאום ילחץ על כפתור שברגע אחד תהיה שבת ואז יהיו לו אור וקדושה והתעלות הנפש, הוא טועה טעות חמורה. וזה הפירוש של לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת, האש של שבת כבר דלוקה מכל ימות השבוע ממה שהאדם עבד ועמל להגיע לשבת. והאש הזו היא דולקת על כל אדם ומרוממת כל אדם.

לכן אדם צריך לדעת יסוד גדול, כל לימוד תורה או כל עבודת השם, כל יראת שמיים או הכנעת הלב שאנחנו אוספים ומקושרים עצים במשך השבוע זה לכבוד שבת קודש. מקושרים התלהבות, יראת שמיים ולימוד תורה, אוספים מעשים טובים כדי שביום השבת הנפש של האדם תדלק כמו אש, שלא נצטרך להבעיר אש ביום השבת אלא שהאש של הקדושה לבד תבער בתוכנו ותהיה חזקה בתוכנו, כך נעלה ונתעלה ויהיו לנו כוחות להשיג את האש הגדולה והרוחניות הגדולה מהקב"ה.

סגולות הרי"ף

צריך להבין ולפרש את העומק של ברכת המזון, ברכת המזון זה אחד הדברים הגדולים שהקב"ה נתן לנו, וכמו שכתוב בספרים הקדושים שכל מי שמקפיד בברכת המזון זוכה לדברים הגדולים ביותר. "בעל החינוך" אומר, שכך מקובל אותו מרבתי, שכל אדם שמקפיד בברכת המזון, מזונותיו מצויים לו כל הזמן. וכך יש סיפורים שאנשים שנפטרו מן העולם חזרו בחלום לקרובים שלהם ואמרו להם שדנים אותם בשמיים בצורה קשה שלא דקדקו בברכת המזון. והאריז"ל הקדוש אומר, אדם צריך לברך ברכת המזון בשמחה, אפילו שבתפילה אדם צריך תמיד להיות בדאגה, אבל בברכת המזון אדם צריך להיות בשמחה ומי שמברך שמחה זוכה שפרנסתו תהיה לו בשמחה ובשפע.

האלו וקורא ספר דברים בדבקות גדולה, משה רבינו משפיע עליו שפע עצום. ובוודאי רבי שמעון בר יוחאי שמזככים את הנפש עם התורה של רבי שמעון בר יוחאי, עם התורות הקדושות של "שובה ישראל" בדרך של "שובה ישראל", במנהגים של "שובה ישראל", עם הבגדים הלבנים של "שובה ישראל", ארבעה בגדים לבנים משנת חסידים שנויה, עם הדרך הקדושה של "שובה ישראל", שלא מתחשבים בכלום, רק בדבקות בהקב"ה ובדרך של התורה הקדושה בשמחה ובמסירות נפש, אז כולנו נזכה בע"ה לאור חדש על ציון תאיר.

צריך לדעת יסוד גדול, אדם שמקפיד בשבת קודש בקדושה ובטהרה ומקפיד להוסיף מן החול אל הקודש, הקב"ה משפיע עליו שפע עצום, שפע גדול, שפע של פרנסה עצומה לכל ימות השבוע. זה מה שהתורה הקדושה אומרת (שמות לה, ב) "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה" ששה ימים תעבוד, תעשה מלאכתך, "וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְהִי לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבְתוֹן לַה' אִם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְתוֹן יְהִי לָךְ, אִם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תַעֲשֶׂה שַׁבַּת שַׁבְתוֹן בַּקְדוּשָׁה וּבִטְהָרָה, בּוֹדְאִי אִם תוֹסִיף מֵהַחֹל אֶל הַקְדוֹשׁ, אִז הַקְבִּ"ה יִשְׁפֹּת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה", יתן לך ששת ימים שכל המלאכה שלך "תַעֲשֶׂה" ותהיה לך סיעתא דשמיא וברכה בכל הששת ימים.

יש קונה עולמו בקבוצה אחת!

איך זוכים?

1. פותחים קבוצה בוואטסאפ של כבוד האדמו"ר.
2. מצרפים את כל אנשי הקשר שלכם.
3. שולחים מידי יום סרטונים ודברי חיזוק

זוכים בברכה אישית עבורכם מכבוד האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

צרו קשר - 052-5106510

לכן כל פעם שיש דוחק בעם ישראל, כל פעם שאנחנו רואים שאנשים בדוחק, אנחנו מבקשים לקבל שבת לפני הזמן. מדוע? הכוח של שבת לפני הזמן נותן שהקב"ה משפיע שפע עצום של פרנסה, שפע עצום של סיעתא דשמיא. עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות (פסחים קיב). מי שעושה מהחול שבת זוכה שלא יצטרך לבריות, זוכה שתהיה לו פרנסה גדולה. וידוע מה שכתוב בספרים הקדושים, בגמרא (שבת קיט). על יוסף מוקיר שבת. הגמרא מספרת על אדם שהיה מוקיר שבת, כל השבוע כולו היה עובד עבודה קשה בשביל שבת קודש וכל מה שהיה מרוויח היה קונה לשבת קודש. הוא היה עושה שבת בשמחה עצומה ובכל הכסף שעבד כל השבוע כולו. היה חוסך כל השבוע, אוסף כל השבוע כסף ובשבת עושה שבת מכובדה, שבת גדולה ביותר.

והוא היה כל השבוע עני גדול, לא היה לו כלום, והיה לו שכן שהשכן הזה היה גוי עשיר עצום והשכן הזה שנא את יוסף מוקיר שבת שנאה עצומה והוא הלך לחוזים בכוכבים, החוזים בכוכבים אמרו לו, תדע שכל הרכוש שלך והכסף שלך עתיד לעבור ליוסף מוקיר שבת.

אותו עשיר פחד, הלך ומכר את כל כספו, מכר את כל רכושו, קנה בזה יהלום גדול ואמר, עם היהלום הוא לא יקח את רכושי, אני אלך, אברח אלך למקום אחביא את היהלום וזה כל רכושי. שם את היהלום על הכובע שלו, תפר אותו שם, אמר זה המקום הבטוח ביותר. הלך בדרך, הלך ליד נהר, באה רוח לקחה את הכובע לנהר והיהלום היה בתוך הנהר. עבר דג גדול ובלע את היהלום.

הגמרא מספרת הגיע שבת קודש, היה זמן קשה, יוסף מוקיר שבת היה עובד קשה ביותר בכדי לקנות אוכל לשבת בשפע, והייתה שנה קשה עם עניות קשה ומצב קשה.

רוצים ישועות?

הצטרפו להפצות!

משתמשים ברשתות החברתיות? בעלי עסקים? מהיום גם אתם יכולים בקלות להיות חלק מצוות ההפצה ולזכות בישועה גדולה!

כל מי שיפיץ ספר דברים וכן את סרטוני החיזוק למשפחה לחברים יזכה לקבל ברכה אישית מכבוד האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א.

צרו קשר - 052-5106510

הדיינים הלכו לדוג בים דגים ותפסו את הדג עם היהלום. באו לעיר, ניסו למכור את הדג. שום אדם לא רצה לקנות כי זה היה יקר, היה יוקר המחיה והיה קשה מאד בפרנסה. אמרו למי נמכור? הלכו ליוסף מוקיר שבת. אמרו לו, בבקשה תקנה את הדג אף אחד לא רוצה לקנות דג יקר. יוסף מוקיר שבת שעבד את כל מה שיש לו וקנה את אותו דג. מתי שהוא חתך את הדג לשבת, שם מצא את היהלום ומשם התעשר עושר עצום ביותר.

ואומרים רבותינו הקדושים שיוסף מוקיר שבת היה נשמה, גלגול, של יוסף הצדיק. יוסף הצדיק עם כל מה שהיה בארץ מצרים זימת הארץ, בבית האסורים, בבית של פוטיפר, יוסף הצדיק הקפיד על שמירת שבת הקפדה גדולה ביותר. "וַיִּטְבַּח טֶבַח וְהָקָן" (בראשית מג, טז); אומרים רבותינו הקדושים אמר יוסף הצדיק לשבטים, אמר לאנשי ביתו, תשחטו, תטבחו, תשחטו כבשים לכבוד שבת קודש.

יוסף הצדיק בשפל הקפיד על שבת, בשמחה ובאור, בגדולה ובעושר הקפיד על שבת ובזכות השבת יוסף זכה להיות "יוסף.. הוא הַמְשִׁבִּיר" (בראשית מב, ו), להיות העשיר הגדול שפרנס את כל ארץ מצרים. ואותה נשמה הייתה יוסף מוקיר שבת שעם אותה שמירת שבת זכה ליהלום, לעושר עצום שאין לו שני.

לכן מתי שמוסיפים מהחול על הקודש ושומרים את השבת בקדושה ולומדים בשבת ספר דברים "זָכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי" (מלאכי ג, כב), משה רבינו בשמיים מליץ יושר על כל מי שלומד ספר דברים, מוסר נפש את השעתיים